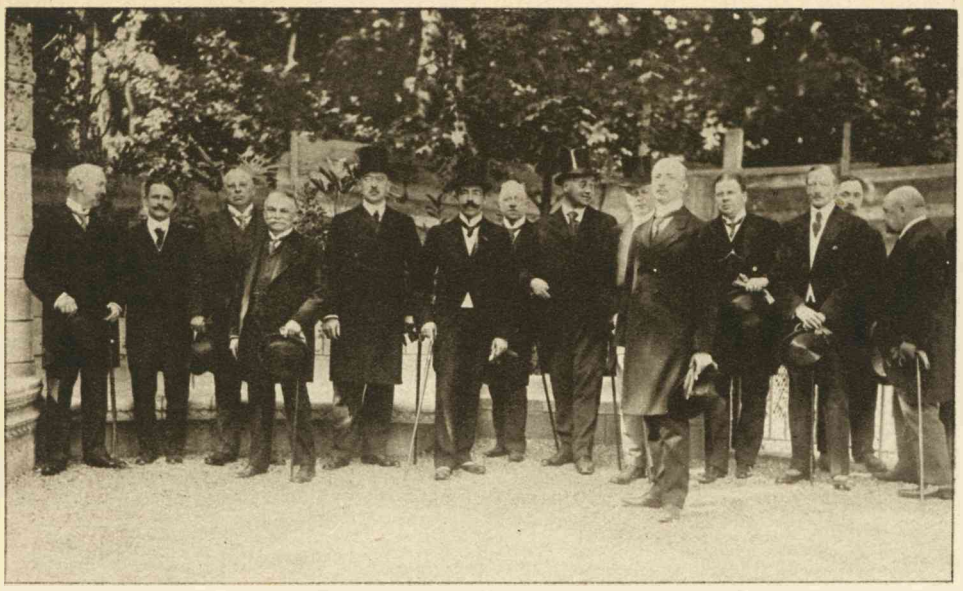
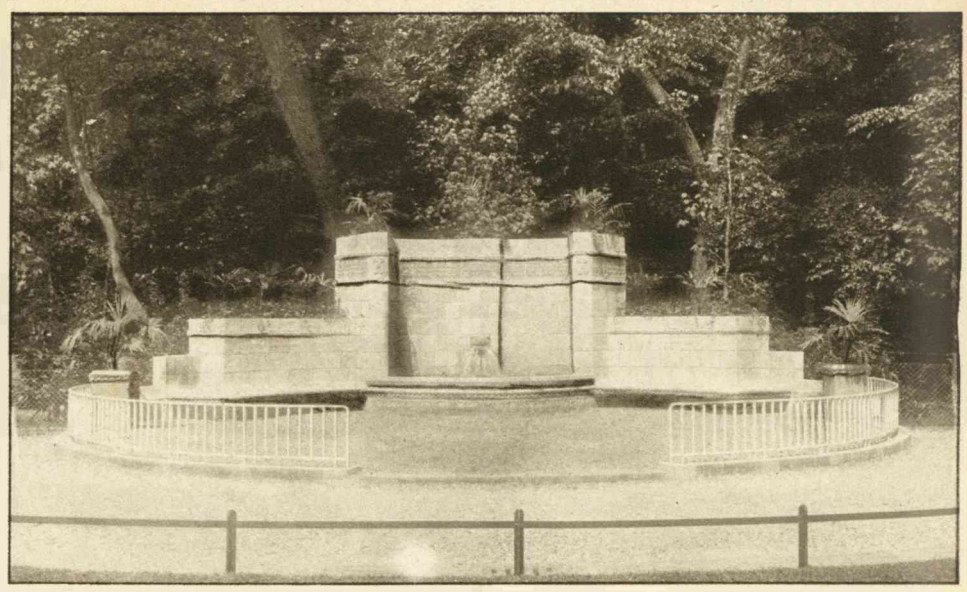

DE „VAN KARNEBEEK-BRON" ONTHULD.

Te 's-Gravenhage is op 7 Juni in tegenwoordigheid van vele genoodigden op plechtige wijze de „Van Karnebeek-bron" onthuld. Het fraaie gedenkteeken (foto rechts) is een sieraad voor het nieuwe stadsdeel Zorgvliet. De foto links geeft de groep genoodigden bij de bron.

EEN TEGENVALLER

DOOR LESLIE THOMAS

„Een van tweeën: òf je betaalt òf je gaat het huis uit."

De heer George Hurley was geen aangename verschijning, terwijl hij daar stond te schelden aan de deur van de eenvoudige achterkamer. Hij had een voorkomen om alle arme huurders schrik aan te jagen. Als huisheer was hij al bijzonder weinig populair.

De kalmte van de armelijk gekleede vrouw bracht hem buiten zichzelf.

„Je moet naar je klanten van morgen, je gaat er altijd Zaterdags heen om geld te ontvangen, dat weet ik." Hij wees naar een stapeltje blouses op de waggelende tafel. „Nou, als je terugkomt vind je de deur gesloten."

Hij lachte triumfantelijk en viel haar dadelijk, toen ze spreken wilde, in de rede:

„Da's duidelijk genoeg! Die smoesjes van jou hangen me een el de keel uit. Ik begrijp niet hoe ik zoo gek geweest ben om jou nog zoo lang in huis te houden, weken achtereen . . . ."

„Dat komt omdat je niemand kon krijgen, die zooveel huur voor die ellendige kamer betalen wilde, als ik. Dat is 't!"

Hij werd woedend, omdat de opmerking raak was.

„Denk er om," bulderde hij, „dat al die ouwe rommel in die kist hier blijft. 't Is wel geen rooie cent waard, maar ik zal het toch hier houden, tot je je achterstallige huur hebt afbetaald."

„'t Zijn allemaal erfstukken, sommige zijn nog van mijn grootmoeder . . . ."

„Wat kan mij dat schelen! Ik moet mijn centen hebben, juffrouw Rendal, of ik zet je op straat."

De huisheer smeet de deur achter zich dicht en juffrouw Rendal begon weer met een zucht aan haar naaiwerk. Vroeger was ze nooit in gebreke geweest om haar huishuur te betalen, maar de tijden waren slecht, alles even duur, oude klanten gingen dood of vertrokken, nieuwe kreeg ze er niet bij en die ze nog had, betaalden haar minder, vanwege den oorlogstijd, of zooals ze zeiden: omdat haar werk niet meer zoo goed was.

„Ja, mijn oogen worden ook slechter," stemde juffrouw Rendal dan toe.

Toen kwam het ongeluk, dat ze een week of vier ziek kwam te liggen, en nu kwamen de zorgen. Vier weken zonder verdiensten hadden haar een heel eind in de schuld gebracht.

„Maar nou ben ik weer in orde," zei ze tot zichzelf, „en ik zal mijn schuld gauw betaald hebben, als hij mij den tijd maar laat."

Het was laat toen ze eindelijk van haar werk opstond en haar stijve leden uitrekte. Ze vroeg zich af of de winkel waar ze heen wilde nog open zou wezen. Haastig liep ze naar de kist, nam daar eenige voorwerpen uit, die ze in een doek wikkelde en liep treurig gestemd de trap af.

„Antiquair," stond er op het raam van den winkel waar juffrouw Rendal binnentrad en die bewoond werd door den heer Beckstein. Voor het raam lag allerlei soort oude en vreemdsoortige snuisterijen wild dooreengeworpen; een oude kookpan vol deuken werd geflankeerd door een stel ivoren schaakstukken; twee enorme blauwe vazen, die niet meer geheel gaaf waren, werden omring door een aantal deurknoppen. Menschen met veel tijd konden voorts tal van andere voorwerpen en meubelen bewonderen, zooals bureaux, stoelen, vloerkleeden, theepotten, olieverfschilderijen, sabels, pistolen, snuifdoozen, beeldjes, huiden enz. Ook in den winkel was alles volgepropt met de meest heterogene voorwerpen.

Prijzen waren nergens opgegeven. Een klant die den winkel binnentrad en daarnaar vroeg, was het onderwerp van een nauwkeurig onderzoek. De heer Leopold Beckstein kon als het noodig was een uur lang over een koop praten. Hij bezat de welverdiende faam, dat hij doodbleef op een halven cent.

Juffrouw Rendal aarzelde een oogenblik, toen ze voor de deur stond, daarna trad ze resoluut den winkel binnen.

Een bediende verscheen. Ze begon den inhoud van haar pakje ten toon te spreiden. Hij wuifde verachtelijk met de hand.

„Ik wil 't niet voor niemendal hebben."

„Maar kijk eens naar deze oorbellen, ze zijn zeer oud," drong juffrouw Rendal aan, haar stem beefde een weinig. „Ze werden mij gegeven door een oude dame bij wie ik gediend heb. „Bewaar ze trouw," zei ze, „en eenmaal . . . ." "

„'t Kan me niemendal schelen!"

„Ik rekende er niet op dat ik er veel voor krijgen zou; maar ik dacht toch dat je ze wel wilde koopen. Enfin, dan niet."

Ze vouwde het pakje weer dicht en bond het werktuiglijk vast. Een zucht ontsnapte haar, toen was ze weer zich elf.

„Goeden avond, dan! Het spijt me je te hebben lastig gevallen. Mocht je nog van gedachten veranderen en me een paar duizend gulden willen aanbieden, denk er dan aan dat je moet wezen bij juffrouw Rendal, Storkstraat 3, 2 hoog."

De bediende proestte het uit van het lachen, toen de bezoekster verdwenen was, maar zijn patroon, die in zijn kantoortje het gesprek gehoord had, kwam hieruit haastig te voorschijn.

„Ga haar achterna! Gauw! Haal haar terug, dadelijk!"

Alleen gebleven haalde de heer Beckstein een brief te voorschijn, die een buitenlandschen postzegel droeg en knikte meermalen onder het lezen.

Onderwijl keerde juffrouw Rendal zich om op het hooren van haastige voetstappen.

„De baas wil je spreken!"

„Zoo ben jij 't?" Haar oogen glinsterden van nieuwe hoop. „Ik dacht wel dat je je vergiste, jongmensch."

De heer Beckstein stond op de stoep te wachten. Zonder acht te slaan op zijn bediende, verzocht hij aan juffrouw Rendal hem te volgen.

„Wil je me eens laten zien wat je te koop hebt? Mijn bediende is altijd veel te haastig."

Ze maakte haar pakje open en keek hem angstig vragend aan. Hij nam een suikertang in de hand en bekeek deze.

„Ah, we zullen toch nog wel zaken kunnen doen, denk ik!" Haastig onderzocht hij den inhoud van het pakje. „O, neen, geen aardewerk — is niets waard. Die oorringen? Hemel, neen!"

„Maar die suikertang . . . ."

„Hm! Ja! Vijftig gulden, hm! Vijf gulden bedoel ik. Wel? Vijf gulden?"

„Je zei vijftig!"

Beckstein aarzelde en scheen een beetje in de war. Juffrouw Rendal keek hem onderzoekend aan en verborg haar blijdschap zoo goed mogelijk.

„Honderd gulden moet ik hebben, geen cent minder. Deze suikertang is heel zeldzaam."

„Kom, kom! Ik moet toch ook wat verdienen, niet?" Hij wreef zich in de handen, terwijl hij haar gemoedelijk lachend aanzag.

„Wel, probeer me maar niet voor het lapje te houden, want zoo onnoozel ben ik niet. Honderd gulden!"

„Nee, nee! Vijftig gulden, contant! Hier zijn ze! Heb je nog meer ouwe dingen thuis?"

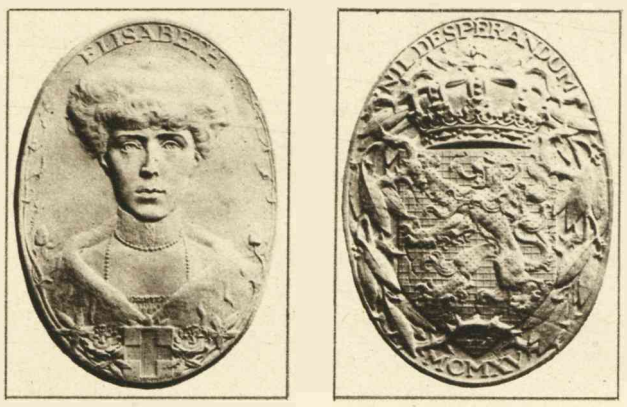
„Ja, nog een paar kandelaars, van mijn grootmoeder afkomstig. Ik zal ze even gaan halen als je 't goed vindt," zei juffrouw Rendal gretig.

Ze nam het geld op en hield het stevig vast als was ze bang dat ze het verliezen zou.

PENNING STEUNCOMITÉ.

Het Algemeen Steuncomité te Amsterdam stelt een medaille verkrijgbaar waarvan de netto-opbrengst tendeele aan het Steuncomité komt en tendeele aan de mededingers van de prijsvraag. De medaille geeft aan den eenen kant de ontketende oorlogsfurie, aan den anderen kant de zegeningen van het Steuncomité. De voorzijde is van den medailleur M. Vreugde. De keerzijde van J. Rädecker. De medaille werd geslagen bij de firma C. J. O. Begeer te Utrecht.

PENNING KONINGIN ELISABETH.

Geleid door de gedachte, dat naast het King Alberts Book een sympathiebetuiging tegenover de heldhaftige vorstin op haar plaats was, gaf de firma Hoeke aan den bekenden medailleur Wienecke opdracht een penning ter harer eer te ontwerpen. De penning, uitgevoerd in een uitstekende techniek en geheel aan 's Rijks Munt geslagen, geeft aan de voorzijde het gelaat van België's Vorstin. Aan den onderrand het Roode-Kruisteeken met de passiebloem als symbool van naastenliefde. De keerzijde toont het Belgische wapen, door doornen beschadigd doch omgeven door lauweren wegens het vasthouden aan het gegeven woord en de heldhaftige verdediging. Aan Koningin Elisabeth is een gouden exemplaar gezonden.

DR. R. P. MEES R. AZN †

JHR. MR. O. Q. VAN SWINDREN

Te Rotterdam overleed een dezer dagen op 81-jarigen leeftijd de heer Dr. R. P. MEES R. Azn. De overledene was een der veteranen uit den glorietijd der liberale beweging. Veertig jaar werkte de heer Mees als Kamerlid voor de politieke belangen van zijn partij en moest toen wegens lichamelijke gebreken voor het lidmaatschap der Tweede Kamer bedanken. — 22 Juni a.s. zal Jhr. Mr. O. Q. VAN SWINDREN te Groningen, oud-president van de Groningsche Rechtbank, den dag herdenken waarop hij voor 50 jaar promoveerde aan de Universiteit aldaar tot doctor in de beide rechten.

B. TH. G. TANGELDER †

E. WATERMAN †

Te Nijmegen is een dezer dagen overleden de heer B. Th. G. TANGELDER, in leven directeur der Rijkstuchtschool voor jongens aldaar. — Op 60-jarigen leeftijd is te 's-Gravenhage overleden de heer E. WATERMAN, directeur van de Petroleum-Mij. „Rembang" en van de Mijnbouw-Mij. „Atjeh" en adjunct-directeur der Bataafsche Petroleum-Maatschappij.